

ч. = часть, *то зн.* = то значить, *ц. к.* = цесарско-королевский.

2. Коли хочемо означити в письмі, що про щось питаємо ся, то кладемо пита́йник (?):

Хто написав повість Маріусю? Квітка-Основяненко.

3. Для вираження оклику уживаємо знаків в оклику (!).
Горіть! Бувай здоров!

4. Коли речене вже ся по частях з тим, що далі слідує, то замість точки кладемо знак середній (;): *Кони їдять і на бік глядять; стьку їдять, на овес чекають.*

5. Коли речення становлять для себе цілість, хоч зрештою тісно належать до інших речень, то такі речення відділяємо пробтичкою (,):

Реве та стогне Дніпр широкий, сердитий вітер завиває, до добу верби гні високі, горами хвилі (фалі) підіймає (Шевченко).

Так само відділяємо пробтичками такі частини речень, що становлять для себе цілість, на пр.: *Син Володаря, князь Володимірко, переніс ся до Галича.*

Не кладемо пробтички, коли слідує залучник *і, та, або, ані*. *Хлібороб оре, сіє і збирає.*

6. Довший перестанок в говореню означаємо павзою (—), а перерву або мову недокінчану означаємо кількома точками (...); оба ті знакі поєднання уживають ся часом одні замість другого.

Віра моя — то в Beskidax камінь. Ворона і за море літала — та все дурна вертала. Умиряючи сказав батько: „Любіть ся діти і...“ (батько умер і своїх слів не докінчив).

7. Коли наводимо чись слова або коли щось вчисляємо, то кладемо вперед двоточку (:); се, що дословно наводимо, беремо між знакі наведеня („“):

Наум молив ся: „Боже, не осироти нас!“

Великі то слова: „рідна мати“.

8. Коли яксь слово илиходою поясняємо або речене вставляємо, то беремо їх часто в скобкї (), []:

Найвисшим богом у Греків бує Зевс (у Римлян Юпітер). Стереженого (кажуть люди). — Бог стереже, або Стереженого, кажуть люди, Бог стереже.